

serede dette Stykkes Moral, fordi Hovedpersonen saa let fik Tilgivelse, og gjorde i den Anledning en Applikation paa min Ringhed. Det er fuldkommen rigtigt, at man let kan faa gode Menneskers Tilgivelse, naar man notabene omvender sig, og saaledes vil f. Eks. endog den højtærede Finansminister sikkert eventuelt kunne faa Tilgivelse for sine Synder, baade de gamle dramaturgiske, som han ikke længer vil høre Tale om, og de nuværende finansielle; men Betingelsen er, at han omvender sig og erkender, at han tidligere har faret paa syndig Maade.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns Amts 6te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Mads Larsen: Naar det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds paa ny forsøger at rejse Tvivl om, hvorvidt det nuværende Ministerium nyder Tillid i Befolkningen som Leder under den nuværende Situation, vil jeg sige, at efter de Erfaringer, jeg har vundet ved at færdes rundt om i Befolkningen, har man fra alle Sider i udpræget Grad følt sig tryk netop ved denne Ledelse. Ikke alene blandt de Radikale, men i samtlige demokratiske Partier tør jeg sige, at det overvejende Flertal har følt sig tryk under denne Ledelse, og jeg vil tilføje, at det ærede Medlem maa have meget lidt Kendskab til, hvad hans Meningsfæller ude i Landet føler under denne Situation, hvis han ikke har hørt adskillige Udtalelser om, at ogsaa de følte sig trykke ved, at dette Ministerium sad ved Røret.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Keiser-Nielsen): Jeg skal blot til det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen), der rettede et bestemt Spørgsmaal til mig, sige, at det, som den højtærede Konseilspræsident, forrige Gang denne Sag var til Behandling, i sine Udtalelser særlig tænkte paa, var vistnok Forholdet med Hensyn til Alderdomsforsørgelsesfonden. Det, der særlig var fremme, var dette, at flere af de nuværende kunstneriske Arbejdere ved Teatret skulde ind under Pensionsbestemmelserne. Han talte ogsaa om Feu og Spillepenge, men dog særligt om de Kunstnere, der ikke havde Pensionsret. Der indkom Forslag den Gang — ikke til mig, men til min Forgænger — om Forandringer baade med Hensyn til Feu og Spillepenge og med Hensyn til Pensionsforholdene, og

disse Forslag, som er tiltraadte ogsaa af min Forgænger, gaar ud paa, at adskilligt flere af Teatrets Personale bliver pensionsberettigede. Feu og Spillepenge er der ændret noget ved, men Bestyrelsen mener, at man ikke kan komme helt bort fra en saadan Præmie, som anses for nødvendig under de Forhold, hvorunder Teatret virker.

Finansministeren (Brandes): Jeg vil overfor det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen) endnu sige, at det gaar dog vist ikke an, at vi her i Tinget giver os til at kritisere ikke blot de Ord, der fremkommer fra Taleres Side, men ogsaa vedkommendes Ansigt. Naar det ærede Medlem søger at læse noget i mit Minespil, forekommer det mig, at han er inde paa noget saadant. Jeg er ikke Skuespiller, mit Ansigt maa jeg have for mig selv, og det ærede Medlem tager desuden fejl, naar han mente at læse nogen Ondskab overfor Det kongelige Teater i de Bemærkninger, jeg gjorde, da jeg fremsatte Tillægsbevillingslovforslaget. Bemærkninger, som var af rent finansiell Natur, og som det forekom mig, jeg var forpligtet overfor det høje Ting som Finansminister til at gøre, idet jeg burde henpege paa, hvorledes vi finansielt er stillede ogsaa paa dette Omraade. Jeg nærer en gammel Kærlighed til den dramatiske Kunst og nærer for Resten ogsaa Kærlighed til Det kongelige Teater, saa intet vilde være mere urimeligt af mig end hoverende at gøre opmærksom paa, at det stod saa ilde til, at man fra alle Sider — og det er jeg vis paa er Tilfældet — vil være med til en kraftig Reformerer af Det kongelige Teaters uheldige finansielle Stilling. Om det kunstneriske, det æstetiske, har jeg naturligvis intet udtalt og intet kunnet udtale, da jeg som Finansminister ikke har det fjerneste at gøre dermed; det har min Kollega Kultusministeren at sørge for og ikke jeg.

Overfor det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) maa jeg have Lov til at gøre endnu en Bemærkning. Han gjorde opmærksom paa, hvad jeg for Resten selv havde sagt, at Synderen i „Det gamle Spil om Enhver“ fik Tilgivelse, naar han omvendte sig. Jeg tør deri se en Tilkendegivelse — det ærede Medlem pointerede det ogsaa stærkt — af, at det ærede Medlem i rette Tid vil omvende sig. Hvad mig angaar, maa jeg bedrøve det ærede Medlem med at sige, at jeg mener det samme, som jeg har